

[Stein.]

taget, viser kun Vanskelighederne. Det er lidt vanskeligt at forstaa, hvorfor man netop gør denne Undtagelse, og der staaer for øvrigt heller ikke noget som helst om det i Forslaget. Det viser kun Usikkerheden i Formuleringen, og jeg mener vedblivende, at man maa rette Skytset mod dem, der har Pligten til at bevare en vis Fortrolighed, og ikke mod den Journalist, som har til Opgave at informere Offentligheden, og som maa gaa ud fra, at de Oplysninger, han faar, maa han ogsaa kunne anvende.

Over for Ministerens gentagne Forsikringer om, at han ikke ønsker at komme Ytringsfriheden og Pressefriheden til Livs — den ærede socialdemokratiske Ordfører bedyrede jo i Dag ganske det samme —, er der kun det ene at svare, at de Kendsgerninger, der foreligger gennem dette Lovforslag, taler et andet Sprog. Thi rent bortset fra Ministerens Hensigter kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at de foreslaaede Bestemmelser vil gøre et stærkt Indhug i denne Frihed. Der er naturligvis det at sige, at under ekstraordinære Forhold kan der iværksættes Foranstaltninger, som ikke ellers lader sig forklare og forsvare, men der foreligger ikke efter mit Skøn ekstraordinære Forhold af den Art, som kan forklare og forsvare en dyberegaaende Indgriben i Ytrings- og Pressefriheden, og de Grunde, som Ministeren har anført, virker ikke paa nogen som helst Maade overbevisende. I flere Tilfælde — det gælder baade Bestemmelserne om den stærkt udvidede Beskyttelse af Privatlivets Fred i § 263 og forskellige andre Bestemmelser —, synes Ministeren at have ladet sig tilskynde og inspirere af visse Tildragelser fra de sidste Aar, men disse Tildragelser gør ikke helt det samme Indtryk paa mig og paa andre, som de gør paa Ministeren, maaske kan man sige tværtimod.

I sine Bemærkninger i Gaar mente den højtærede Justitsminister at kunne affærdige mine Indvendinger med, at jeg optraadte mere som Journalist end som Samfundsborger. Den højtærede Minister kan ikke affærdige mig og kan ikke affærdige Pressen med en Bemærkning som denne, der antyder, at der skulde være et Modsætningsforhold mellem Presse og Samfund. Det er helt forkert; de to Ting lader sig ikke skille paa den Maade, Ministeren mener. Journalistik er ikke et Formaal i sig selv; Journalistik er bl. a. netop et Middel til Samfundets Selvhævdelse, og Forskellen mellem den højtærede Ministers Opfattelse og min er

da den, at Ministeren mener at kunne værne Samfundet ved at binde Ytringsfriheden, medens jeg tror, at det frie Ord er det bedste Værn, og at man i et demokratisk Samfund skal være paa Vagt over for Indgriben i Ytringsfriheden, ogsaa fordi man altid maa frygte, at den Magtbeføjelse, der gives, vil blive misbrugt.

Den højtærede Minister talte om, at man i kommende Tid maatte regne med at faa Repræsentanter ind i Rigsdagen baade fra det yderste Højre og det yderste Venstre, Repræsentanter, der ikke vilde bøje sig ind under de gængse Regler. Det er muligt, men tror den højtærede Minister for Alvor, at man kan hindre nye Bevægelser eller holde dem nede ved at binde Ytringsfriheden? Jeg tror det ikke — tværtimod. Og jeg erkender, at jeg har lidt vanskeligt ved at forstaa, at en Minister, der selv tilhører et Parti, som i sit Udspring er revolutionært og som har kæmpet sig frem i Modvind, kan mene, at de foreslaaede Midler er egnede. At der skrives ind, og at der skrives haardt ind, naar de paagældende forsynder sig imod den bestaaende Samfundsorden, er en Ting for sig, men selve Reaktionen mod de yderliggaaende Bevægelser maa komme fra Folket selv, fra dets sunde Instinkter, og her kan Pressens Medarbejde ikke undværes. Den højtærede Justitsminister kan med Domstolenes Hjælp lægge ud imod Ytringsfrihed og Pressefrihed, men han vil meget let ad denne Vej opnaa det, som er stik imod hans Hensigt, og som han selv i Gaar i anden Forbindelse advarede imod, nemlig at gøre Reklame for de paagældende Bevægelser, det være sig nazistiske eller kommunistiske eller af hvad Navn nævnes kan.

Den højtærede Ministers Henvisninger til Udlandet forekommer mig ikke paa nogen som helst Maade afgørende — i andre Henseender er den høje Regering jo heller ikke altfor ivrig efter at tage Lære af Udlandet; naar det f. Eks. gælder Militærvæsen, og hvad dermed staaer i Forbindelse, paabe-raaber man sig netop ikke Udlandet, men hævder sin egen Kurs.

Om den danske Justitsminister — det var den højtærede Ministers Ord i Gaar — har faaet et Anfald af Angst eller ej, ved jeg ikke; der er ikke mig bekendt insinueret noget som helst i denne Retning, hverken her fra Talerstolen eller fra anden Side. Men den siddende danske Justitsminister har undertiden en Tilbøjelighed til at forfølge sine personlige Indskydelser længere ud, end vi andre kan følge ham. I dette Tilfælde skyder Ministeren sig altsaa ind under Tidens Uro, under forskellige inden-